

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.— Έν δε ταξ. επαρχ. φρ. 16.— Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Αριθ. 4, άπέναντι τῆς οίκίας Φιλήμονος παρά τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Άραμπῆς πρὸς τὸν Κεδίβην.

Άπό μένα τὸν Άραμπῆ πρῶην αὐθέντην σου καὶ τώρα αὐθέντην ὅλης τῆς Αἰγύπτου σὲ σένα τὸν πρῶην ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι Κεδίβην μου καὶ τώρα Ὑποσέυμουρ τῆς Ἀλεξανδρείας, πλὴν τοῦ νεροῦ τῆς τὸ ὅποσον κρατῶ ἐγὼ ὄλο ἐπάνω μου.

Άν ἐρωτᾷς καὶ περὶ διὰ τῆς υἱείας μας, εἴμεθα ὡς τὴν στιγμήν ὅπου Σοῦ γράφω πολὺ καλά, ἐξω ὀλίγον Σέυμουρ ποῦ αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἀριστερόν μου πνεύμονα καὶ ἐλαφρᾶς κεφαλαγγλίας, τὴν ὅποιαν θεραπεύω με καταπλάσματα ἀπὸ φόρους καὶ μερικὰς ἀφαιμάξεις ἀπὸ τελωνειακὰς εἰσπράξεις.

Έμαθα ὅτι φορᾶς τῆς πείνας καὶ ὅτι κάποιος σικτιρ-γκιαούρης Τρικούπης σοῦστειλε λίγη γαλέτα καὶ πορεύεσαι κάμποσαις μέραις.

Έδῶ ἐμεῖς ἔχουμε ἀφθονία ἀπὸ τροφίμα. Σαλτσισῶτα, μουστάρδες, ζαμπόνια, εὐρωπαϊκὰ τυριά, ἀκόμα καὶ πατέ ντοῦ φοὰ γκρᾶ ἀπὸ τῆς μπιραρίας ποῦ ζυγυμνώσαμε τῆς Ἀλεξανδρείας.

Έγὼ δὲν εἶμαι πιά Ἀράμπης, εἶμαι ὅλη ἡ Ἀραπιά, μ' ἓναν Ἀραμπῆ σ' τὸ κεφάλι, ἓναν Κεδίβην σ' τὰ πόδια, τὴν Ἀγγλία σ' τὸ δεξι χέρι ποῦ τὴν παίζω μιὰ χαρὰ καὶ τὴν Εὐρώπη σ' τὸ ἄλλο χέρι, ποῦ τῆς δίνω κουρ-ματσαιῖς.

Καλὲ τί εἶμαι ἐγὼ; Πηγαίνω σ' τὸν καθρέφτη καὶ δὲν γνωρίζω τὰ μοῦτρά μου. Νὰ με ὄδης, καὶ σὺ δὲν θὰ με γνωρίσης. Εἶναι ἀδύνατο τὸ κεφάλι μου νὰ εἶναι ἓνα μονάχο, θὰ εἶναι σὰν τὰ πορτοκάλια τῆς Γιάφας ποῦ-χουνε ἄλλα πορτοκαλλάκια μέσα τους ἢ σὰν τὰ μύγδαλα ὅπου τὰ λένε δίδυμα.

Χαί χαί ζεβζεκ Κεδίβ, δὲν σηκόνεσαι νᾶλθης νὰ με προσκυνήσης, νὰ σὲ κάμω μουδίρη τοῦ Ζαχαδζίκ; Ἰστὲ φωμί δὲν ἔχεις, φαί δὲν ἔχεις, Σέυμουρ ἔχεις; χαί χαί,

μπουταλᾶ Τεφικ, δὲν τὰ μουντζόνεις νᾶλθης ἐδῶ νὰ καλοπεράσης;

Έγὼ σὲ συγχωρῶ καὶ λησμονῶ ὄλαις τῆς προτέραις ἀπειθειαις καὶ ἀνοησίαις σου, γιατί λέγει καὶ τὸ Κοράνι: «Οἱ χαδεύοντες τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀτακτοῦντα δικὸί μου εἶναι (XXIV). Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Κοράνιον λέγει: «Έὰν ἀντιβασιλεὺς ἀποστατήση ἀπὸ τοῦ ἀποστάτου, ἔ-λεως αὐτῷ ἔστω ὁ ἀποστάτης (LXII).

Θέλω ὅμως νὰ μοῦ κάμης ἓνα θέλημα, τσαχπίνη τοῦ διαβόλου. Νὰ μοῦ τὸν μεθύσης με μπρᾶντι καὶ βουμι αὐτὸν τὸν μανδρόσκυλο, τὸ μπουλντόγκ τῆς Νέας Γῆς, τὸ Σέυμουρ, ἀφοῦ πρῶτα τὸν σκεπάσης μεσ' τὸ χαρμί σου ἀπὸ τῆς ὄραιότεραις γυναῖκες καὶ μοῦ τὸν κάμης ἀναί-σθητο σὰν τὸν Σκομπελέφ; ἔπειτα με τηλεγραφεῖς νᾶλθω κρυφὰ κρυφὰ νὰ σοῦ τὸν κάμω με δυὸ γροθιαῖς μου κιγμᾶ διότι λέγει καὶ ὁ Προφήτης «Κιγμᾶ ἀπὸ Γκιαούρη καὶ βραστὸ ἀπὸ βωδινῶ.»

Δέχεσαι;

Περιμένω ἀπάντησί σου.

Ὁ αὐθέντης σου καὶ αὐθέντης μου

Άραμπῆ Ἀρχικεδίβης.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Μερικοὶ ἄλβανικοὶ ἰδιωτισμοί, ὡς: τὸ Ὑδρα, τὸ Ἴρις κτλ. πρόκειται νὰ γενικευθῶσι κατ' αὐτάς. Θὰ λέγωμεν λοιπὸν: τὸ Γαλλία, τὸ Ἰταλία, ἀφοῦ καὶ αἱ δύο ἀπε-φάσισαν νὰ φυλάξουν οὐδετερότητα.

Δὲν θὰ λέγωμεν ὅμως καὶ: τὸ Ἑλλάς, διότι αὐτὴ συνετάχθη μετὰ τῆς πολεμικῆς Ἀγγλίας, καὶ ἰδοῦ ὅτι καὶ αὐτὴ ἐκστρατεύει ἐκ Λαρίσσης ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς τάγ-

ματος και συντάγματος προς σύλληψιν . . . επτα υπαξιωματικων αποδρασαντων μαζυ με τα οπλα των.

Μία Ιταλική εφημερίς γράφει ότι «την Ιταλίαν δεν πρέπει να την θεωρώσι τα λοιπά Κράτη ως το κομοδίον αυτών.»

Και όμως αφού η Ιταλία εν τοις αιγυπτιακοις δεν εννοει ούτε να πράξη, ούτε να συμπράξη, δικαίως θεωρείται ως κομοδίον, όπου οι άλλοι κάμουν την δουλειά των.

Όπου αποδεικνύεται ότι η νήσος Άνδρος είναι η πηγή του λαθρεμπορίου μεθ' όλας τας διαμαρτυρήσεις Άργυροπούλου κατά Κερυστινάκη και τούτου κατ' εκείνου.

Και ίδου πώς.
Επί τέλους ό εκ της τάξεως των όμογενών κ. Διαμιανός, Τελώνης του Πειραιώς, συνέλαβε τον γνωστόν σκοληκέμπορον κ. Άθ. Λάμπρου λαθρεμπορούντα. Και τον κατεδίκασε να πληρώση 35,000 δραχμών.

Τό γεγονός τούτο ήλθεν εις εξέηγησιν του τέως ανεξηγήτου δημοτικού τραγουδιού:

Άν σ' έρέση μπάριμπα Λάμπρο
Ξαναπέρασε απ' την Άνδρο.

Τό όποϊον θα πη ότι μπάριμπα Λάμπρος είναι ό έργαστασιάρχης Λάμπρος, Άνδρος δέ τό λαθρεμπόριον.

Τώρα που ό πρύτανις των Δημοδιδασκάλων κ. Γιαννόπουλος συνιστά την εις τα δημοτικά σχολεία εισαγωγήν «έκκλησιαστικων άναγνωσμάτων εκ των ψαλλομένων ύμνων και των αναγνωσκομένων ψαλμών», (ιδε, αν άπιστης, «Παλιγενεσίαν» της Τρίτης) προτεινομεν την παύσιν όλων των δημοδιδασκάλων, μηδέ του πρυτανέως των έξαιρουμένου, και την άντικατάστασιν αυτών δια των άριστερων ψαλτών των Έκκλησιών, μηδέ αυτού του ψάλτου του Νεκροταφείου έξαιρουμένου.

Επί τη εύκαιρή καύτη προτεινομεν επίσης αι σχολαί να μετονομασθώσι χάθραι, ή δέ άνάγνωσις, κατά την νέαν γερμανικήν μέθοδον, να γίνεται σταυροπόδι επί μηντερίου και σειομένου μανιωδώς του θώρακος και της κεφαλής του παιδός.

Υπάρχει κοινή γνώμη και δια τας μαίαις και κοινή γνώμη έσηματισμένη από γυναικας, τόσον δυσκόλως συμφωνούσας άναμεταξύ των, ώστε επίτηδες ν' άρνώσι μακρὰ μαλλιά, δια να έχουν από πού να πλάνουνται. Η κοινή αυτή γνώμη λοιπόν πρό πολλού υπέδειξε μεταξύ των άριστων μαιών την διακεκριμένην κυρίαν Φελισίς Όλυμπίου και τώρα, μετά την παραίτησιν της κυρίας Μαρκέτη, εκείνη φέρεται ανά τα ροδαλά ή και ώχρα χείλη μελλουσών και παρουσών δεσποινών ως φυσική διάδοχος της πρώην του Μαιευτηρίου Διευθυντριάς.

Ό κ. ύπουργός των Έσωτερικων, όστις σέβεται τόσον την κοινήν γνώμην, και πρό πάντων την γνώμην των γυναικων, πιστεύομεν ότι θα κάμη την άριστην έκλογήν. Τό ζήτημα όμως μένει πώς θα δυνηθη να εξελέγη προσόντα μαίαις βεβαίως όχι εξ αυτοψίας.

Σύνταξιν Μή Χάνεσαι

Εις Άθήνας.

Άγαπητόν Μή Χάνεσαι εν όνόματι της ανθρωπότητος, προς Θεού καταχωρίσατε εις τας ώραίαις στηλάς σας την ακόλουθον προς άπαντα τον έλεύθερον τύπον άναφοράν μας.

Παρηκαλούμεν όλον τον έλεύθερον ελληνικόν τύπον όπως ύψωση μίαν έτι φωνήν, ίσως εύρεθη δύναμις τις να μάς απαλλάξη από αυτήν την ένδεκάτην πληγήν του Φαραώ, τους χωροφύλακας, οτινες έπέρασαν και τους φελλάχους εις τον Ισθμόν της Κορίνθου δένρου άνηλεώς φορολογούν όλους, τα έγκλήματα και τα όργια έφθασαν εις τό έπακρον, έμέθυσαν . . . . . και ότι άλλο κακό θέλεις τό έχουν.

Τη 18 Ιουλίου 188. Έν Ισθμῷ της Κορίνθου.

Άπαντες οι μαραγκοι οι εργαζόμενοι εις τον Ισθμόν.

Άκούστε, κύριε Τρικούπη, αυτήν την γοεράν κραυγήν την όποϊαν ρηγνύουν τόσοι φιλήσυχοι άνθρωποι, έμπειρόντες εις τας χειρας των χωροφύλακων σας; τί χρησιμεύουν επί τέλους αυτοι οι κανιβάλοι οι όποιοι όπου πατήσουν δεν φυτρώνει πλέον χορτάρι, οι όποιοι φέρουν μαζή των φωτιά και σίδηρον δια τους δυστυχεις εκείνους των όποϊων ετάχθησαν φύλακες της τιμής και της ιδιοκτησίας, εν ώ πρό παντός άλλου αυτοι έπρεπε να φυλαχθώσι εις άσφαλές κλωβίον;

Δαμάζουν η τουλάχιστον καθιστώσιν άβλαβώς τους λύκους, τας γοριλλους, τας άριτους, τας τίγρεις, τας υαίναις, τους λέοντας και μόνον τους χωροφύλακας δεν θα δυνηθη ή Έλλάς να δαμάση, μόνον τους χωροφύλακας δεν θα δυνηθη να καταστήση άβλαβεϊς;

Εϊνε βέβαιον πλέον ότι ό οφθαλμιατρός κ. Κωστομούρης κάμνει θαύματα όσον άφορᾷ την θεραπείαν των τραχωμάτων όστις εισέληθ εις τό κατά την Πλατείαν Όμονοϊας οικημά του θα ίδη όλας τας βαθμίδας της κλίμακος, την αίθουσαν, και την δευτέραν ακόμη κλίμακα καταμέστους άνδρών, γυναικων, και παιδιών, ποικίλων τάξεων και ποικίλων ένδυμασιών, κυρίων με βεδιγκότα και ύψηλόν πίλον και χωρικων με ήλιοκαή μορφήν, λερά φουστάνελα και τσαρούχια, άβρων δεσποινών με βελούδον και χωριατισών με κόκκινον φέσι, παπαδων με μαύρα ράσα και ναυτών με πλατέα ζωνάρια, και αυτούς όλους τους φρικωδώς πάσχοντας πρό χρόνων θα τους ίδη έξερχόμενους μετά δέκα, δέκα πέντε ήμερών θεραπείαν, με διαυγεις οφθαλμούς, με ισχυρόν βλέμμα, βλέποντας και αυτούς επί τέλους τον κόσμον και κατορθοί όλα αυτά δια της μεθόδου του, της ανωδυνωτέρας μεθόδου του κόσμου, χωρίς να υποβάλη τους άσθενεις του εις την καθιερωμένην φρικώδη εκείνην βάσανον της καυτηριάσεως δια

ν ιτρικου άργύρου του δικαίως έπονομασθέντος πέτρα της κολλάσεως.

Άφου ό κ. Κωστομούρης εϊνε τοσοϋτον ειδικός εις την θεραπείαν των τραχωμάτων, ως βεβαιούμεθα καθ' εκάστην εν ταις εφημερίαις βλέποντες τας θερμάς προς αυτόν έκφράσεις εύγνωμοσύνης των ίωμένων, και άφ' ου επίκειται μέγας κίνδυνος μολυσμού της πόλεως εκ των τραχωματικων προσφύγων της Αιγύπτου, νομίζομεν άπαραίτητον να χρησιμοποιηθη υπό της κυβερνήσεως ή ειδικότης αυτή δια να μη έπεκταθη τό νόσημα και εν Άθήναις και έξυπνήσωμεν μίαν πρῶϊαν όλοι μας με φουσκωμένα βλέφαρα, ή γλαρωμένα μάτια, μη δυνάμενοι να άτενίσωμεν άλλήλους.

Αυτό τό νέον άτμόπλοϊον του κ. Γουδή, τό Ναύπλιον, είναι τό χανουμάκι όλης της άτμοπλοϊκής συγκοινωνίας μας. Είναι ραδινόν τό άνάστημα και έχει τους πόδας τόσον έλαφρούς. Τό από Σύρου εις Πειραιά διάστημα τό διανύει εις εξήμισι ώρας. Άλλ' ή πολυτέλειά του και ή έσωτερική καθαριότης άφίνουν πολύ όπίσω την ταχύτητά του. Είναι τριώροφον. Και τα τρία του δέ πατώματα φέρουσιν όψιν εύπρεπούς σαλονίου. Όλα είναι νέα, κομψά, στερεά και πρό πάντων εύρύχωρα. Όταν είναι γαλήνη, μπορεί να δειπνήση τις εκεί και εν αίθουση ξενοδοχείου. Και όταν είναι τρικυμία, αι εύρύχωροι και τόσον κομψοί καμαρούλαι του παρέχουσι γενικήν γαλήνην έντός τρικυμίας. Άλλ' ή καθαριότης τό καθιστά την πλέον αξιολάτρευτον νύμφην, την πλέον μανιακήν οικοκυροπούλα. Τα σινδόνια του είναι χιόνια, τα ποτήρια του κρύσταλλα, τα σερβίτσια του άρξαντά, τό μαύνι του στίλβει, ό χαλκός του χρυσίζει, τα γυαλικά του άκτινοβολούν και τό πᾶν εκεί μέσα μυρίζει άρχοντιά. Ό άρχιθαλαμηπόλος Δημήτριος, ένδεδυμένος ως μέγας κύριος, σοϊ γεννά κατ' άρχάς δισταγμούς αν πρέπει να του παραγγείλῃς τι μεταβάλλεται όμως αίφνης εις περιποιητικότητατον ύπουργόν και φεύγει ένθουσιασμένος μαζύ του. Η τρικυμία μας έμποδισε να φάμε, άλλ' ένθουσιούμεθα άλλα προγεύματα εις έλάσσονα του κ. Γουδή άτμόπλοια και φανατζόμεθα πώς τρώγει τις εις τό Ναύπλιον. Άς σας εϊπωμεν μόνον ότι ένν ζητήσητε λουκούμιον σας παρουσιάζεται επί άργυρού δίσκου όλόκληρον κουτι του Σταματελάκη, εκ της πρώτης ποιότητος. Και ως στεφανώσωμεν την περιγραφήν μας, άγγέλλοντες ότι τα άτμόπλοια του κ. Γουδή έχουν διαρκώς, ήμέραν και νύκτα, πάγον, ναι, πάγον, τον όποϊον δεν εύρίσκει δυστυχώς ανά πᾶσαν την μεγαλούπολιν Σύρον. Άφου εκεί και τα ένός κανακάρικου ζαχαροπλαστείου παγωτά τα λαμβάνουσιν οι καλοκάγαθοι Συριανοί αντί τσαγιού ή τήλιου προς θέρμανσιν.

Έν ελάττωμα έχει τό Ναύπλιον ότι πολυκυλᾷ και εις τούτο καθυστερεί και απ' αυτό τό Ιόνιον της Έταιρίας, τό όποϊον φορτωμένον τα σαρανταπέντε του χρονάκια, διολισθαίνει στερεώτερον επί των κυμάτων, ένῶ τό Ναύπλιον νομίζει ότι αίσθάνεται ήδονήν να κυλίεται επάνω των, ως νύμφη την πρώτην νύκτα του γάμου επί της μαλακής στρωμνης της.

Δια τούτο νομίζομεν ότι εις την κατά τα δύο τρίτα του έαυτου τρικυμιώσαν ελληνικήν θάλασσαν αι έταιρίαί τούτο πρέπει να έχωσι πρό οφθαλμών, πώς να κάμωσι

δι' επιτηδειοτέρων άτμοπλοίων τα μικρά αυτά ταξείδια τόσον όχληρά και ταλαιώρα. Άφου όλοι οι ρωμαϊκοί έμετοι ως ρύακες ή ποταμοί εκχύνονται εις την θάλασσαν και την σχηματίζουν, ως φροντίσωμεν δι' άτμόπλοια άντιμετικά.

Μελτέμα εν τη θαλάσση, βροχαι εν τη ξηρᾷ, εϊμεθα τώρα πολυ καλά.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Άγαπητόν «Μή Χάνεσαι» σε χαιρετώ και πάλι . . . Τί γίνονται αι προσφιλείς και βρωμεραί Άθήναι; Έδώ γαλήνη, έξοχή, καμμιά φωνή και ζάλη, και σοβαρό όγκάνισμα ή μουσική μου είναι. Τριγύρω μου άδιάκοπα κι' ό Τζιτζικας φωνάζει και 'στό Μαγκανοπήγαδο ή Μουσα μου βεμβάζει.

Της έξοχής ή μοναξιά φιλόσοφο με κάνει, τό κάθε ένα ζήτημα τό λύνω όπως θέλω, ό νοϋς μου 'στά τ' έσόμενα και πρό τ' έόντα φθάνει, και τό ζεστό κεφάλι μου βουτώ μες 'στό μαστέλλο. Η Σύρα, ή Πλατεία της, εγώ, ή ανθρωπότης, βεπατατί, βεπατατά, και ή ουδέτερότης.

Η Ιταλία, διαβάσα, θα μείνη ουδέτερα' αλλά τί σύμπτωσις! . . αυτή την είδησι σαν είδα, μακαροναδα έτρωγα εις την Τρυγόνα πέρα, και δεύτερη επρόσταξα μακαρονιών μεριδα. Ω! τι καλά! ουδέτερος, να τρῶς και μακαρόνια, κι' από τή Σύρα να άκούς του Άριστρογγ τα κανόνια.

Του Δουιλίου σίδερα, κανόνια του Δαντέλου, τραντάξετε κι' ανοίξετε την φοβερή σας μπουκα, ό Άραμπης κι' ό Σέυμουρ ως πᾶν κατά διαβόλου, κι' όλη ή Σύρα ως καη σαν μία τρακατρούκα. Μέσα 'στης Σύρας μάχεσθε τό ήσυχο λιμάνι, κι' ό οϊστρός σας ό φλογερός εδῶ ως ξεθυμάνη.

Άμ' ή Γαλλία έξαφνα τί έπαθε κι' εκείνη, κι' έχάλασε τα σχέδια του φίλου Φραισιει; Κατήνησε χειρότερη κι' από τή Ρωμοσύνη, που λείει για τον πόλεμο δυό όχι, κι' ένα ναί. Άμ' τό παιχνιδι του Βισμάρκ εις όλους πώς έφάνη; Ίδατ' εκεί! άπόβασι 'στό Πόρτ-Σαϊδ να κάνη;

Τί ίδεών κατακλυσιμός 'στό νοϋ μου κατεβαίνει! σε πόσας τραγικὰς σκηνας ή Αίγυπτος με σύρει!

ἀλλ' ὅμως ἕνας γάδαρος τῆς Σύρου μὲ προσμένει,
νὰ πάγω 'στοῦ **Ἐπισκοποῦ** τὸ νέο πανηγύρι.
Λοιπὸν κ' ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν τὰς σκέψεις ἀναβάλλω,
καὶ ἅμα πρὸς ἐλθὼ αὐτοῦ, τὰ λέμε δίχως ἄλλο.

Βρίσκει κανεὶς πολλὰ καλὰ καὶ 'στὸ νησί τῆς Σύρας·
πηγάδες, μυγίαις, ἔρωτας, χαλάσματα καὶ σκόνη,
Βαφειαδάκη Δήμαρχο καὶ λοχαγούς κλητῆρας,
ἀλλ' ὅμως γὰρ πολιτικὰ κανένας δὲν μαλλόνει.
Ἄν εἶχανε οἱ Συριανοὶ κ' αὐτὴ τὴν καλωσύνη,
κ' ἡ Σύρα κέντρον ἤθελε κηφηναριοῦ νὰ γίνῃ.

Ἐδῶ κυνηγι κ' ἔρωτες εἶναι κουδέντες μόνες·
τί κυνηγοὶ εἰς τὰ βουνὰ τῶν **Κρούσων** καὶ τῆς **Μάν-**
[νας]·
καὶ σὰν δὲν ἔβρισκουνε λαγούς ἢ κούκους ἢ τρυγόνες,
τὰς καλλιγάμπους κυνηγοῦν τῆς Σύρας παραμάννας.
Μὰ καὶ τὸ φύλον τὸ κομψὸν ἀκίνητο δὲν στέκει·
ὅπου γαμβρός, τὸν κυνηγᾷ μὲ δίκανον τουφέκι.

Ὁ Ἀθηναῖος μὲς σ' αὐτὴν τὴν ἀτμοσφῆρα σκάνει,
καθόλου δὲν ἀκούεται ὁ κύριος Τρικούπης·
ἐδῶ καὶ ὁ **Τηλέγραφος** ἐντύπωσε σοῦ κάνει,
ἐδῶ ἔμπορεὶ νὰ σοῦ φανῇ Τζῶν Λεμουὲν κ' ὁ Στούπης.
Ἐδῶ ἀκόμη... μὰ πολὺ κατήφορο ἐπῆρα,
καὶ σταματῶ... προσκυνισμοὺς εἰς ὅλους ἀπ' τὴ Σύρα.

Souris.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ.

Τὸ παράσημον εἶναι σημεῖον διακριτικόν. Αἱ διακρίσεις κυρίως γίνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καλλιτέρου πρὸς τὸ χειρότερον. Μετὰ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἑλληνικῶν παρασημοφορήσεων ἡ ἀναλογία ἀντιστρέφεται. Δὲν θὰ λέγωμεν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται ἀπὸ τὸ ζῶον, ὁ ἵππος ἀπὸ τὸν ὄνον, ὁ κύκνος ἀπὸ τὸν χοῖρον, ἢ ἀηδῶν ἀπὸ τὴν κορώνην, ἀλλ' ἢ κορώνη ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, ὁ χοῖρος ἀπὸ τὸν κύκνον, ὁ ὄνος ἀπὸ τὸν ἵππον. Θὰ εἶναι λοιπὸν παρασημοφορημένα τὰ πρῶτα καὶ χωρὶς παρασημῶν τὰ δευτέρα.

Ἐξακολουθῶ ν' ἀποσυνθέτω τὸ περὶ διακρίσεως νῆμα μου κ' εὕρισκω ὅτι
Παρασημοφορημένοι εἶναι:

Οἱ σύζυγοι τοὺς ὁποίους ἐβοοκκάκισαν.
Οἱ βλάκες μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὸν κοινὸν νοῦν.
Οἱ χωλοὶ μεταξὺ τῶν ἀρτιμελῶν.
Οἱ καμπουρήδες μεταξὺ τῶν μὴ τοιούτων.
Ὁ Δηλιγιάννης μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν.
Ὁ Ἀντωνιάδης μεταξὺ τῶν ποιητῶν.
Οἱ κλέπται μεταξὺ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων.
Οἱ τελῶναι μεταξὺ τῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν ἀποζώντων ὑπαλλήλων.
Ὁ Κοκοράδας μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων.
Ἡ Ροζοῦ μεταξὺ τῶν γυναικῶν.
Ὁ Πατσόπουλος μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν.
Ὁ Μπουελάς μεταξὺ τῶν διπλῶν.
Μερικαὶ κυρίαὶ τοῦ μεγάλου κόσμου καὶ αἱ νύμφαι τοῦ κερφόρωτος μεταξὺ τῶν τιμῶν γυναικῶν.
Ὅλαι αὐταὶ αἱ τάξεις ἀποτελοῦσι τάγματα ἵπποτων.

Ἰσχυρὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρίθμησιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀπειρον, βλέπω ὅτι οἱ ἀληθεῖς παρασημοφορημένοι εἴμεθα οἱ ὄλιγοὶ ἀπαρασημοφόρητοι.

Δὲν παρασημοφορεῖ μόνον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ Α. Μ. ἡ φύσις.

Χώνομαι μεταξὺ τῶν γυναικῶν, γυνῶν ἢ σκεπασμένων, κ' εὕρισκω διαφόρους τάξεις παρασημῶν:

Τὸ παράσημον τῆς παρειᾶς ἢ τοῦ λαϊμοῦ, τὸ φέρων τὸ ὄνομα: *ἐλπίσα*.

Τὸ παράσημον τοῦ μειδιᾶματος, τὸ ὀνομαζόμενον *λακκάκι*.

Τὸ παράσημον Μικροῦ Συνέφου, αἱ ὑπὸ τὴν Μασχάλην ξανθαὶ ἢ κασταναὶ τριχίτσαις.

Τὸ παράσημον τοῦ Στήθους ἢ τῶν ἐσπεριδοειδῶν, τὰ ὅποια συμπεριλαμβάνουν τὸ κίτρον ὄχι ὅμως καὶ τὸν μουκλίειον πέπονα.

(Ἴδε καὶ μερικὰς χονδρονύμφας τῆς Ὁδοῦ Πειραιῶς Πλατείας Ὀμορῶς καὶ τῆς Προκουμαίας Φαλήρου).

Τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος, ὠραῖον γαλακτωτὸ περιδέραιον, χρησιμεῖον ὡς φυσικὸν ὄνορον μεταξὺ τοῦ ὀρωμένου—τῆς κνήμης—καὶ τοῦ μὴ ὀρωμένου, τοῦ: καὶ τὰ *λοῖπά*.

Χώνομαι βαθύτερα μεταξὺ τῶν γυναικῶν, διὰ νὰ ἀνακαλύψω καὶ ἄλλας τάξεις παρασημῶν, λειποθυμῶ ἐξ ἠδονῆς κ'—παρακαλῶ, δῶστέ μου ἕνα ποτήρι κρύο νερό.

Ἡ γυνὴ ἐξηυτέλισε τὸ παράσημον, ὅπως ἐξηυτέλισε τὸν γάμον. Φέρει τόσους σταυρούς καὶ ταινίας ἐπάνω τῆς, ὅσα διακριτικὰ σημεῖα ἐγκολάπτει ὑπὸ τὸν νυκτικὸν σκούφον τοῦ συζύγου τῆς.

Γνωρίζω καὶ μερικὰς τάξεις παρασημῶν, τὰς ὁποίας καθιέρωσαν οἱ χρόνοι καὶ ἡ παράδοσις.

Τὸ παράσημον τῆς τρέλλας.

Τὸ παράσημον τῆς σάχλας.

Τὸ παράσημον τῆς λίμας.
Τὸ παράσημον τῆς Δημητρακάδας.

Δὲν γνωρίζω πόθεν προῆλθεν ἡ συνήθεια νὰ κρεμοῦν τοὺς Σταυρούς εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στήθους. Ἡ συνήθεια αὕτη μοῦ φαίνεται βλακώδης καὶ χωρὶς λόγον· διότι δὲν βλέπω κατὰ τί ἢ πλευρὰ αὕτη εἶναι ἡ ῥωϊκωτέρα, τιμιωτέρα, μεγαλοφυστέρα τῆς δεξιᾶς.

Διὰ τοῦτο προτείνω νέας θέσεις διὰ τὸ κρέμασμα:

Δι' ὅλους τοὺς πολιτευομένους προτείνω ὡς Κρανίου τόπον τὴν τσέπη των, διότι αὕτη καὶ μόνη ἀνδραγοθεῖ.

Δι' ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τὸ ἐξωτερικὸν μήκος τοῦ ἀντίχειρος καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· δοκιμάσατε τὴν κίνησιν αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι δι' αὐτῆς τελεῖται τὸ λεγόμενον *σούφρωμα*.

Δι' ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς τὰ ἀγκίστρα τῶν μυστάκων, ὑψόμενα ἐνίοτε εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ἠρώισμου.

Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἰατροὺς ἀντικαθιστῶ τὸ ζῆφος ὅπερ φέρουσι τόσον δικαίως διὰ κλυστηρίου καὶ εἰς τὸ ἔμβολόν του κρεμῶ τὸν σταυρὸν.

Θὰ σκεφθῶ διὰ τὰς ἄλλας τάξεις καὶ θὰ εἶπω.

Τὰ μόνον φυσικὰ καὶ ἐξ αἵματος παράσημα εἶναι ἡ γοφὸναις εἰς τὸν πῆχυν ἢ τὸν βραχίονα τοῦ πλακιδίου.

Γνωρίζω καὶ τρίτην Αὐτῆς Μεγαλειότητα ἀπονέμουσαν παράσημα: τὴν *Νέαν Ἐφημερίδα*.

Ἡ τρίτη αὕτη τ' ἀπονέμει ἀδιακρίτως εἰς πάντας καὶ πάσας, ἀρκεῖ οἱ Κύριοι πάντες καὶ αἱ Κυρίαὶ πᾶσαι καὶ γεννῶνται, νὰ βαπτίζωνται, ν' ἀναχωρῶσι διὰ τὴν Κούλουρη, νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀπὸ τὸν Αἰ Λαζαρον εἰς τὴν Φανερωμένην, νὰ κάμουν πρῶτο παιδί, ἐπειτα δὲ καὶ δεύτερον, νὰ τσουγκρανισθοῦν ἢ νὰ κόψουν αἰσίως μίαν παρωνυχίδα, νὰ τυπώσουν ἐν προσκλητήριον γάμου, ν' ἀποθάνωσι, νὰ μὴ ἀποθάνωσι, νὰ κηδευθοῦν, νὰ μείνουν ἄταφοι, νὰ πᾶνε πρὸς νεροῦ των, κτλ. κτλ. κτλ.

Τάξεις τῶν παρασημῶν τῆς εἶναι: ὁ *λόγιος νέος*, ἢ *καλὴ μήτηρ*, ὁ *καλὸς πατήρ*, τὸ *καλὸν παιδίον*, ὁ *εὐμορφος δράκος*, ὁ *καλὸς φίλος*, ἢ *καλὴ φίλη*, τὸ *καλὸν φύλλον*, ὁ *μεγαλοφθὴς ἔμπορος*, ὁ *σεμνὸς κλητῆρ*, ὁ *δαφνοστεφῆς στρατηγός*, ἢ *καλλιπάρειος καρκαλάς*, ὁ *ἐνάρτετος Ἀρχιεπίσκοπος*, τὸ *εὖοσμον οὐρητήριον*, ἢ *καλλιτέχνης Σοφία Ταβουλαρη*, ὁ *Σαλθίνης Νιόνιος Ταβουλάρης*, κλπ. κλπ. κλπ.

Δὲν θὰ παρασημοφορηθοῦν ποτὲ ὑπὸ τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* ὁ κ. Τρικούπης μεταξὺ τῶν πολιτευομένων, μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν ὁ κ. Λεκατσᾶς καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν ἑωμαϊκῶν πραγμάτων ὁ ἀττικὸς οὐρανός.

Θὰ παρασημοφορηθοῦν ὅμως αἱ δύο κνημαὶ τοῦ Δημοσθένους Βουρδούση, τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Ἀρσένη,

οἱ κινητοὶ ἀπόπατοι τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑγείας καὶ οἱ λόγοι τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἐν τῇ Βουλῇ.

Εὕρισκω τὰς περὶ παρασημῶν σκέψεις μου πολὺ ὠραίας· περιμένω τὸν Ἀπρίλιον νὰ παρασημοφορηθῶ μόνος μου... μ' ἕνα κάλυκα ῥόδου.

Προεξοφλῶ ὅμως ὅλους τοὺς ἀπριλίους μου ἂν θέλῃ τὸ Χανουμάκι τοῦ Φαλήρου νὰ μὲ τρατάρη... ἐν φίλημά του.

Μισάνθρωπος.

Ο ΚΥΡ ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ὁ κύρ Ἀνδρέας ἔπινε κρασί
ὅσο κανεὶς δὲν πίνει ἐδῶ κάτω·
τ' ἀρέσει ἔλεγε, στὰ δυὰ ἢ μισθὸ
μὰ καὶ τὴν μιὰ ρουφάει ὡς τὸν πάτο.—

Ὅταν ἀκόμη ἦτανε παιδί
ἐλάτρευε ταῖς εὐμορφες κοπέλλες,
τώρα ποῦ τοῦσπασε αὐτὴ ἢ χορδὴ
λατρεύει τὸ κρασί καί... ταῖς σαρδέλλες!

Ἐπὶν ὁ κύρ Ἀνδρέας στὰ γερά
μὰ ὕστερὰ τὸ εἶχε παρακάνει,
κ' ἕνας του φίλος τοῦπε φανερά,
—Κόψ' το... τὸ ἄτιμο θὰ σὲ πεθάνῃ!

Ὁ γέρος ἔκαμ' ὄρκο καὶ σταυρὸ
νὰ μὴν τὸ βάλῃ ποτὲ στὰ χεῖλιά,
καὶ γέμισε μὲ μοναχὸ νερό
κάθε κανάτα, κάθε του μποτίλια.

Πέρασαν μέραις, μῆνες στρογγυλοὶ
ποῦ δὲν ἐβλέπανε τὸν κύρ Ἀνδρέα!
κανένας πρὸς γι' αὐτόνε δὲν μιλεῖ
κ' ἢ κάθε μιὰ, τὸν ξέγραψε, παρόα!

Μὰ ποῦ νὰ ἦν' ὁ γέρος; τάχα ζῆ;
ἐδῶ νὰ βρισκεται; μὴν ταξειδεύει;
μὴ ἔχῃ σὲ καμμιά γωνιά, μαζῆ
μὲ κάποια του βαρέλλα ποῦ λατρεύει;

Ὁ δύστυχος εἶν' ἄρρωστος βαρῶς:
πесμένος στὸ φτωχὸ του τὸ κλινάρι,
τὸ χέρο καρτερεῖ κάθε βραδυνὰ
τὴν ἠσυχὴ ψυχὴ του νὰ τοῦ πάρῃ!

Τί έχει; δὲν ἠμπόρεσε κανεῖς ἀκόμη ὡς τὰ τώρα νὰ νοήσῃ, καὶ νάσου ὁ παππᾶ Μαγδαληνῆς ποῦ τρέχει τὸ φτωχὸ νὰ κοινωνήσῃ!

Ὁ γέρωσ ἄμα εἶδε τὸν παππᾶ σηκώθη εὐθύς καὶ κάθησε στὸ στῤῥῶμα: 'μπρὸς στ' ἀχραντα μυστήρια σιωπᾶ. καὶ ἀνοίγει μὲ κατάνυξι τὸ στόμα.

—Μεταλαμβάνει ὁ δούλος τοῦ θεοῦ —'Ανδρέας!... λέει ὁ ἄρρωστος, καὶ πίνει —Στ' ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ... καὶ ὁ καλὸς παππᾶς τοῦ ξαναδίνει.

Τοῦ δίνει ἀκόμα τρίτη ταπεινώσι... θυμᾶτ' ὁ γέρωσ τὰ κρασοποτιδία καὶ ἐκεῖ σὰ ζαλισμένους ξεφωνᾶ —Παιδί, γιὰ φέρε μας λοιπὸν τὰ ἴδια!

—Θαῦμα! φωνάζει ὁ πνευματικὸς, —Θαῦμα! φωνάζει δυνατὰ καὶ ὁ γέρωσ, καὶ φεύγει ὁ παππᾶς ἐκστατικὸς, καὶ ὁ κύρ' Ἀνδρέας ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος.

Τὴν ἄλλη μέρα σ' ἓνα μαγερὸ μία γνωστὴ φωνὴ μὰ βραχνιασμένη ἀκούγονταν σὲ ὄλο τὸ χωρὶὸ ποῦ τραγουδοῦσε ἐνθουσιασμένη.

«Ὅταν ἀκόμα ἤμουνα παιδί» «ἐλάτρευα ταῖς εὐμορφῆς κοπέλλες,» «τώρα ποῦ μοῦσπασε αὐτὴ ἡ χορδὴ» «λατρεύω τὸ κρασί καὶ...τῆς σαρδέλης!»

De Koek.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Οἱ δύο ἀντερασταὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐξῆλθον πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῶν πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καρδίας τῶν.

Διῆλθον ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς Τασίτσας.

Ἦτο πρῶτὸ πρῶτῷ. Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, ἡ γρῦλαις ὅμως τοῦ μεσαίου πατώματος ἐφάνησαν κινούμεναι καὶ μίαν σιγαλὴ φωνὴν ἤκούσθη:

—'Απὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Κατὰ διαβόλου σύμπτωσιν ὁ Τσιρτσιμπερέτας δὲν τὴν ἤκουσε, ἐνῶ τοῦ Τσιτσιμπάκου τὸ αὐτὴ τὴν ἄρπαξε καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἠθέλησε μόνος νὰ ἐπωφεληθῇ.

Ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, ὅπερ ἐπραξε καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας.

—Αὐτὴ θὰ ζυπνᾷ στὰς ἐννῆα, εἶπεν ὡσεὶ πρὸς ἐκυτόν διαλεγόμενος, ὥστε ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ του, ὅστις πεισθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὀρθῆς παρατηρήσεως ταύτης, — διότι πῶς ἦτο δυνατόν εὐγενῆς κόρη καὶ χαϊδεμένη νὰ ζυπνᾷ τόσο πρῶτῷ—ἀνεχώρησε νὰ πάη νὰ πῆγῃ τὸν καφεῖο του

Ὁ Τσιτσιμπάκος ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀναχώρησεως τοῦ ἀντεραστοῦ του, ἐπέστρεψε τροχάδην πρὸς τὸν οἶκον τῆς Τασίτσας.

Αὐτὴ εἶχε κατεβῆ εἰς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν μόλις μισοάνοιξε.

Ὁ Τσιτσιμπάκος ἠδυνήθη ἐκ τῆς χαραμίδας νὰ διακρίνῃ, ὅτι ἡ Τασίτσα ἦτο μὲ τὸ μισοφόρι τῆς ἀκόμη.

—Καλὴ 'μέρα, ἀγγελέ μου, ὑπετραύλισε τρέμων ἐκ συγκινήσεως, ἀνοίξε λίγο νὰ σὲ ἴδῶ λιγάκι. Ἐγὼ νὰ σοῦ 'πῶ ἓνα σπουδαῖο λόγο καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ κάτι τι.

—Δὲν μπορῶ, ἐπιθύρουν ἡ Τασίτσα, ἐπισθεν τῆς θύρας κρυπτομένη, διότι εἶμαι μὲ τὰ πρῶτῷ μου ἀκόμη. Ἄλλη ὥρα τὰ λέμε.

—Τούλάχιστο πάρε αὐτὸ τὸ γραμματάκι.

—Αὐτὸ, μάλιστα. Πήγαινε τώρα καὶ τὸ βράδῃ πέρασε στὰς ὀκτῶ ποῦ θὰ ἦναι ὄλοι στὸ Φάληρο. Ἄντιο.

Ὁ Τσιτσιμπάκος ἀπῆλθεν ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ τόσον ταχεῖαν εὐτυχίαν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ.

—Τόσον εὐκολόβωλον νὰ ἦναι αὐτὴ ἡ νέα, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ 'πῆ ὅτι ἔχει πολὺ μεγάλη, καλὴ καρδιά, θὰ 'πῆ, ὅτι θὰ ἔχη ἀγαθωτάτην ψυχὴν, εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ φιλεῦσπλαχνα.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν διῆλθεν ἀνυπομονῶν καὶ χίλια σχεδιάζων. Τέλος ἐφθασεν ἡ πολυθρύλλητος ὀγδόη ὥρα. Καθ' ἣν στιγμήν εἶχε φθάσει ὁ Τσιτσιμπάκος πλησίον τῆς οἰκίας τῆς Τασίτσας ἀνεχώρει ἐξ αὐτῆς μεγαλοπρεπῆς λαντόν.

—Ἐπέτυχα ἀνεβόησε, καὶ ἐτάχυνε τὰ βήματά του. Ἦ Τασίτσα τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν θύραν, τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναβῆ ἐπάνω. Αὐτὴ τὴν φορὰ φοροῦσε καὶ μίαν μπροστέλα λευκὴ σὰν τὰ κορίτσα τοῦ Ἀρσακείου. Τὸν ἔβαλε καὶ κάθισε. Ὁ Τσιτσιμπάκος δὲν εἶχε φωνὴν νὰ ὀμιλήσῃ.

—Παρακαλῶ, εἶπε πρῶτῃ τὴν σιωπὴν λούσα ἡ Τασίτσα, μὲ προσποιητὸν ὕψος εὐγενείας, χαρίστετέ μου τὸ ὄνομά σας.

—Τσιτσιμπάκος Κουκουβόμουσος, αἰχμαλωτός σας διὰ βίου διαρκῶς.

—Σὺς εὐχαριστῶ σας. Εἶδα, φίλε μου, τὰ ὅσα μὲ διαγράφετε εἰς τὴν πρῶτῃν ἐπιστολήν καὶ πολὺ συνεκινῆσθην. Δὲν τὸ ἐλπίζω, ὅτι ἐγὼ θὰ ἐγενόμενον αἰτία, ὥστε νὰ σὰς φέρω εἰς τόση συγκίνησιν εὐγενείας. Ἄλλ' ὅ,τι ἐγίνε ἐγίνε πλέον. Σὺς λέγω, ὅτι εἶμαι μία πολὺ δυστυχεῖς κόρη, διότι ἡ μητέρα μου, εἶνε μητριά μου καὶ μὲ τυραννεῖ πολὺ, ἐνεκα τῆς περιουσίας ποῦ μοῦ ἄφησε ἡ μακαρίτισσα ἄλλη μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦτο μητριά τοῦ πατέρα μου. Τσιουτοτρόπως, κύριε, εἶνε βουρκαμένα τὰ

μάτια μου καὶ ἔχω ἀπόρασι νὰ σκεπασθῶ μὲ ὅποιον κύριον εὐρῶ νὰ πονέσῃ τὰ βράσανά μου. Ἦ προκὰ μου εἶνε τοῖς μετρητοῖς εἰς τὴν τράπεζα, καθὼς καὶ τὰ διαμαντικά μου.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Τσιτσιμπάκος ἐβούρκωσε καὶ αὐτὸς καὶ ἤρχισε τὰ κλάματα μὲ λόζιγκα ὀμ ὤ. Εἶπομεν ὅτι ἡ Τασίτσα ἦτο ἀρκετὰ νόστιμη, καὶ κλαίουσα ἐφαίνετο ἐτι μᾶλλον ὠραιότερα. Ὁ Τσιτσιμπάκος ἦτο καταγοητευμένος διὰ τὴν ὑποφώσκουσαν εὐτυχίαν του. Ν' ἀποκτήσῃ τὴν Τασίτσα καὶ τόσον ταχεῖως, ὡς τὰ πράγματα ἐδεικνυον, τοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον, παραμῦθι. Τέλος ἤνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε μὲ διακεκομμένη φωνήν.

—Τασ. . . ἴστ. . . α μου. . . μού μου, . . . τρέτρέ... μείμει. . . ἦφ. . . ὦνη. . . νηνή. . . μου, στὰ χεῖλῃ. . . ληλή. Θάσ. . . ἔπ. . . πάπαπα. . . ρωρῶ. . . ρῶρω. . . γυγυγύ. . . ναίνα! . . . ναίνα!να.

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ μαντύλι τοῦ ἐσκούπισε τὰ μάτια, τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα του, διότι καὶ ἐκ τῶν τριῶν τούτων μερῶν ἔτρεχον ἀνακατευμένα διάφορα ὑγρά. Ἦ Τασίτσα τοῦ ἔφερε νερὸ, νὰ τοῦ περάσῃ ἡ συγκίνησις καὶ ἐκάθισε πλησίον του νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Ἐννοια σου, τῷ ἔλεγε, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ κλαῖς, καὶ ἐγὼ εἶμαι δική σου.

—Ναὶ ναί. Μαμά. . . γρήγρηγρη. . . γοο. . . ρα.

—Ὅποτε θέλεις, ἀγάπη μου. Θέλεις νὰ μὲ κλέψῃς; Θέλεις νὰ κλεφθοῦμε; Ἐγὼ σπῖτι δικό μου νὰ κάμωμε τὸ μυστήριον καὶ νὰ κοιμηθοῦμε καὶ ἐκεῖ κάμποσαις μέραις ὡς ποῦ νὰ εὐρωμε σπῖτι.

—Θέλω, θέλω. Ὅ,τι θέλεις θέλω. Ἀμέσως, ἀπόψε, τούτῃ τὴν ὥρα.

—Ὅχι, ψυχὴ μου, αὐριο διὰ νὰ ετοιμάσω καὶ κατὶ πράγματα χρυσαφικά μου. Ἐπειτα ποῦ ν' ἀφήσωμε τὸ σπῖτι μόνο. Αὐριο, λοιπὸν τὰ μεσάνυκτα ἔρχεσαι καὶ μὲ πέρνεις.

Δὲν εἶχεν ὄρια πλέον ἡ χαρὰ τοῦ Τσιτσιμπάκου, ὅτε ἤκούσθησαν βήματα στὴ σκάλα. Ἦ Τασίτσα ἐκρυψε τὸν εὐδαίμονα ἐρωμένον τῆς εἰς ἄλλον θάλαμον, ἐξ οὗ τὸν ἐξήγαγε μετὰ τινα λεπτὰ κρυφίως καὶ κατεβίβασε τῆς σκάλας, ἐνῶ ὁ ἀνελθὼν περιεφέρετο καπνίζων εἰς τὴν σάλα καὶ ἐπιθερωρῶν τὰ ἐπιπλα. Εἰς τὴν ἐξώθυραν ἡ Τασίτσα ἀποχαιρετῶσα τὸν Τσιτσιμπάκον τῷ εἶπε: Ψυχὴ μου, καληνύκτα. Καὶ αὐριο.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Τσιτσιμπάκου ὁ τῆς αἰθούσης κάτοχος ἤρξατο ἐν Ἀίλαντος παραφορᾶ λέγων πρὸς τὴν ἀνελθοῦσαν Τασίτσα.

—Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς, μωρὴ, ποῦ ξέμπασεσ τοραδᾶ; Αἰ; Ποῖος ἦταν; θαρρεῖς δὲν τὸν εἶδα 'γώ; Σὺς πέρνει ὁ διάολος τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα,—γιὰ νὰ μὴ χωρίσω ἀνδρόγυνο — καὶ σὰς . . . καὶ τῶν δυὸ τὸν γονιό. Ὡρα ὥρα μὲ πιάνον τοῦ Ἀλεξιάδου τὰ μπουρίνια καὶ σὰς πέρνει ὁ διάολος ὄλους, μόλους. Σοῦ τὰ κάμω ὄλα γῆς Μαδιάμ. Αὐτὸ, τὸ βλέπεις ἐδῶ, αὐτὸ, νὰ τοῦτο τὸ μουστάκι μου, ἄμα τὸ στρίψω, κρεμῶ ὄλο τὸν κόσμον ἐπάνω του καὶ αὐτὸν τὸν βασιλιά. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ 'κεῖνους ποῦ ξέρεις. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κοροῖδο.

Καὶ γιὰ νὰ μὲ κοροιδέψῃς σὺ, σὲ σχίζω σὰν σαρδέλα, κακομοίρα. Κακομοίρα, κακομοίρα, κακὴ σὲ ἐπιασε μοίρα. Δὲς ἐδῶ. Τὸ βλέπεις; Εἶνε μαχαῖρι. Μαχαῖρι ποῦ χώνεται ὅσο πέρνει. Βαθεῖα καὶ βαθεῖα.

Ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἐδιώξες; Αἰ ποῖος ἦταν; Ἀμέτ Μουαμέτ, σὲ ξεκοιλιάζω.

Ποῖος ἦτο οὗτος ὁ τοσοῦτον ἀγρίως καὶ βαναύσως ἐπιτιθέμενος κατὰ τῆς Τασίτσας μας;

Ἦτο, φαίνεται, οἰκέλος αὐτῆς.

Καὶ ἰδοὺ ἐν λακωνικότητι τὰ χαρακτηριστικά του, μούτροις τε καὶ ρούχοις.

Μουτρόθεν:

Ἦτο νεανίας εἰκοσιπενταετῆς ἢ καὶ παραπάνω.

Τὰ μαλλιά του ἦσαν σγουρὰ, καλοκτενισμένα πάντοτε. Μὲ λάδι πολὺ πολὺ ποῦ σχεδὸν ἔσταζε.

Τὰ μούτρα του ἦσαν κανονικά.

Δὲν εἶχε, δηλαδή, τί τὸ ἄσχημον.

Ἦτο μελαχροινός, τὸ μουστάκι του τὸ εἶχε πάντοτε στριμμένο. Κατζουρωτό. Στριφογυρισμένο καὶ κολλημένο ὡς ἀγκύστρι στὰ μάγουλά του.

Ἦτο πάντοτε νεοζουρισμένος.

Τὸ ποικαμῖσό σου ἦτο τῆς ὥρας, χωρὶς κολάρο καὶ χωρὶς λαϊμαδέτη.

Ἐφίρουσε σακκάκι ἀπὸ βελούδο ῥηγωτὸ μαῦρο.

Κ' ἐφόρει τὸ ἓνα μανίκι καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σακκάκι τὸ εἶχε κρεμασμένο, ὡς λεοντὴν Ἡρακλέους, εἰς τὴν πλάτην του. Ἄλλ' ἀρκαντάσικα.

Τὸ γελέκο του ἦτο κοντὸ, τρία τέσσαρα δάκτυλα ἀπ' ἐπάνω τῆς μέσης του, τὴν ὁποίαν περιεβαλε ζουναρί πλατὺ ἀσπρόμαυρο, —ἑλληνικό.

Τὸ πανταλόνι του ἦτο κολλᾶν καὶ πρὸς τὰ κάτω φαρδὶ, ὥστε σχεδὸν ἐσκέπαζε ὄλο τὸ παπούτσι του.

Καὶ ἐφόρει παπούτσα λουστρένια.

Τὸ καπέλο του, μαῦρο τὸ φοροῦσε στραβά, στραβά, ἀλλὰ τραμποῦκα.

Μόλις στέκετο στὴ κορυφὴ του.

Ἐφοροῦσε καὶ ἀρραβῶνα, βέρα, καὶ ἓνα μικρὸ δακτυλίδάκι εἰς τὸ μικρὸ τοῦ δάκτυλο, μὲ μίαν μικρὴ κόκκινη πετρίτσα. Ὡνομάζετο δὲ Φαφλαχτοῦχτερ. Ἦτο ἀπὸ Γερμανικὸ σόι.

Πρὸς τοὺς λόγους τοῦ φίλου τῆς Φαφλαχτοῦχτερ ἡ Τασίτσα ἀπήντησε λίαν θραυστόμως.

—Γιὰ μάζεψε τὰ λόγια σου. Καὶ μὴ νομίζεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι σὰν ταῖς ἄλλαις. Κυττάζω νὰ σκεπᾶσω τὸ κεφάλι μου. Φθάνει σου πλιό. Ἀχορταγιά . . . Τώρα τόσα χρόνια δὲν ξέρω τί εἶδα ἀπὸ σέ;

—'Απὸ 'μὲ τί εἶδες; . . . Φέρε . . . Ἐχει τίποτα νὰ φᾶμε. Θέλω ἀπόψε πριζόλα. Μὰ ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ μασκαρᾶς; Δὲν θὰ μοῦ πέσῃ στὰ χέρια; Ἐχομε σαρδελοκόψιμο.

—Βρὲ κουτέ, εἶπεν ἡ Τασίτσα, στάσου νὰ σοῦ μιλήσω πρῶτα . . . Αὐτὸς μ' ἀγάπησε . . . Εἶνε ἓνας νέος, νὰ μπετ, κούτσουρο. Τὸ λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ τὸν πάρω γιὰ νὰ σκεπᾶσω τὸ κεφάλι μου.

—Τί εἶπες, λέει; Κ' ἐγώ;

—Γίνεσαι κουμπάρος. Τί κουμπάρος, τί ἀνδρας; Κουτέ, κρέμα ποῦ κάμεις καὶ τὸν ἐξυπνο.

—Κουμπάρος; Κουμπάρος θὰ 'πῆ ἐξω τῶν θυρῶν. Νὰ τὸν παντρευτῆς σὺ καὶ νὰ κοιμᾶσαι σὺ, καὶ 'γὼ νὰ κακαρώνω σὰν τὰς παρθένας τῶν Νυμφῶν ἐξω τῶν θυρῶν;

—Ὄ, οὐ! Νὰ καὶ ζηλοτυπίας. Ἄμ, καμῖνε, δὲν μπήγεις καὶ σὺ καμμιὰ φορὰ σου στὸ Φάληρο νὰ 'δῆς τὴν παράστασι τῆς Ἡμέρας καὶ Νύχτας. Μέρα νύχτα, λοιπὸν . . . Νὰ σάματις εἶνε κόπος. . .

— Έτσι συμφωνῶ. Λόγο τιμῆς ;
 — Λόγο.
 — Λοιπὸν κουμπάρος ἐγώ.
 — Κ' ἐγὼ κουμπαρίνα σου.
 — Σύμφωνοι. Κουμπαροῦλά μου γλυκειά, ἔλα ἴδω
 στὴν ἀγκαλιά.
 — Στάσου πρώτα. Θὰ φέρῃς καὶ τ' ἀξιδέλφια στὸ
 γάμο ;

— Ὡ βέβαια, βέβαια. Οὐλα τὰ πάντα γιὰ σένα θυ-
 σία, κυρία τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Μετά τινας χαριεντισμοὺς ὁ φίλος μας ἀνεχώρησε ἀ-
 φοῦ ἔβαλε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Τασίτσας κ' ἕνα γαρούφαλο
 στὸ πέτο του.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Τσιτσιμπάκος εὕρισκετο στῆς φούρ-
 γιαις του. Ἐψούνισε γάντια ἄσπρα, καινούργιο λαϊμο-
 δέτη, ἐφόρεσε παστρικό πουκάμισο, ἄσπρον ζιλέ, ξουρί-
 στηκε, ἔκοψε τὰ μαλλιά του καὶ ἔβαλε λεβάντα στὸ
 μανδύλι του. Ἐκαστον λεπτόν ἦτο ὥρα, ἡ ὥρα ἡμέρα
 καὶ ἡ ἡμέρα χρόνος διὰ τὸν ἀνυπόμονον γαμβρόν. Τέλος
 ἦλθον τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας τῆς
 ἀπαχθησομένης Τασίτσας του, ἡ καρδιά του ἐπῆγε νὰ
 διαρρήξῃ τὸ στήθος του. Ἡ Τασίτσα ἄμα τὸν εἶδε κα-
 τήλθεν, ἐκράτει δὲ ἕνα μπογαδάκι ρούχα στὴ μασχάλη
 τῆς, τὰ προικιά τῆς. Πρῶγμα ἀπίστευτον ὅσον καὶ τολ-
 μηρόν. Ὁ Τσιτσιμπάκος ἐρρίχθη καὶ τὴν φίλησε στ' αὐ-
 τί, ἀπὸ τὴν βία του, καὶ ἔπειτα στὴ μύτη, κατὰ λάθος.

— Πάμε κ' ἔχομε καιρὸ, εἶπεν ἡ Τασίτσα.

Τὸ ἀλληλοκλεπτόμενον ζεύγος ἀπῆλθε. Μετὰ μακρόν
 δρόμον ἔφθασαν πρὸ οἴκου τινος, οὐτινος τὰ παράθυρα
 καὶ αἱ θύραι ἦσαν σιδηροκεκαλυμμένα. Κρούει ἡ Τασί-
 τσα, δίδει τὸ σύνθημα καὶ εἰσέρχονται. Ἐν τῇ αἰθούσῃ
 ἦσαν πέντε ἕξ δεσποινίδες καὶ τινες γνῶριμοι, μεταξὺ
 τῶν ὁποίων ἕνας λοχίας, ἐξάδελφος τῆς Τασίτσας, καὶ
 στραβοκαπελάτος κουμπάρος. Τοὺς ὑπεδέχθησαν φιλο-
 φρονέσαστα καὶ μετὰ σφοδρῶν γελώτων. Μιὰ παχειὰ γραία
 πουδραρισμένη, ἡ θεία τῆς Τασίτσας ἔκαμε χίλια δυὸ
 κομπλιμέντα εἰς τὸν Τσιτσιμπάκο, ἐνῶ ἡ ἀραπίνα ὑπη-
 ρέτρια τοῦπερνε τὸ καπέλο ἀπὸ τὸ κεφάλι. Φαίνεται ὅτι
 ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ κυρὰ Βασιλική, ἡ θεία τῆς Τασί-
 τσας, θὰ εἶχε σουαρεῖ οἰκογενειακόν, χάριν τοῦ γάμου τῆς
 ἀνεψίως τῆς, ὅστις ἐτελέσθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους ὑπὸ
 ἐνὸς ρασοφορεμένου. Εἶχον καὶ ἄδειαν δημοαρχικὴν καὶ
 ἐκκλησιαστικὴν.

Τὸ εὐτυχὲς ἀνδρόγυνον ἐκοιμήθη ἐκείνην τὴν ἐσπέραν
 χωριστὰ, τὴν δὲ ἐπομένην μετώκησαν προσωρινῶς εἰς
 τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σφαίρας.

Ὁ Τσιρτσιμπερέτας ἔμαθε τὰ θλιβερὰ μαντάτα δι'
 αὐτὸν καὶ μ' ὄλην τὴν ἀχώρευτη χυλόπητα ποῦ ἔφαγε,
 ἐπῆγε νὰ συγχαρῇ στὸ σίτι τὸν φίλον του.

Οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον ὁμοῦ. Ὁ Τσιτσιμπάκος ἦτο γε-
 τος χαρὰ ἐκ τῆς εὐδαιμονίας του.

— Ἐτσι λοιπὸν μοῦ τὴν ἐφτειασες, φίλτατέ μου Κου-
 κουτόμουλε; Περαιστικά μου καὶ νὰ ζήσης. Καὶ πῶς τὰ
 περνας ; Ἐτὸ ξενοδοχεῖο δὲν στενοχωριέται ἡ κυρία σου ;
 Πρῶγμα ὁμως, κομματί θεοῦ.

— Ἄ μπά, ἀπαντᾷ ὁ Τσιτσιμπάκος. Ἄς ἦνε καλὰ
 οἱ φίλοι. Ὁ ἕνας μπαίνει, ὁ ἄλλος βγαίνει καὶ ἰδίως
 ὅταν λείπω. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ κουμπάρος μου, ἐξαίρε-
 τος νέος, δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴν κάμαρα γιὰ νὰ τῆς κά-
 μη συντροφιά, καὶ ὅταν φεύγῃ αὐτὸς, ἐρχεται ὁ ἐξάδελ-
 φός τῆς, λοχίας τοῦ ἱππικοῦ μὲ μέλλον καὶ μὲ ἄλλους

φίλους καὶ τῆς κάμουν συντροφιά. Εἶμαι τρισευδαίμων,
 φιλαράκο μου, τρισόλβιος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν πλησιάζει εἰς κύριος μεθ' ἐνὸς
 κλητήρος.

— Κύριε, λέγει ὁ κύριος πρὸς τὸν Τσιτσιμπάκο, προ-
 χθὲς ἀπαγάγετε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου τὴν ὑπηρετρίαν μου
 Τασίτσα, ἡ ὁποία μοῦ ἐσοφρωσε καὶ κατὶ μικρὰ πράγ-
 ματα, καὶ τὴν ἀπαγάγετε ἀκριβῶς τὴν προτεραίαν τῆς
 ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλον νὰ τὴν ἐκδιώξω ὡς ἐκ τῆς φαύ-
 λης διαγωγῆς τῆς, καθόσον πολὺ βραδέως ἔμαθα ὅτι ἦτο
 συστηματικὴ.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν λεχθέντων ὁ Τσιτσιμπάκος
 πίπτει λειπόθυμος, ἐνῶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας ξεκαρδισμέ-
 νος καὶ φασκελοκουκουλώνων αὐτὸν ἐβόα :—Νὰ κυρδίσο!

Παλιάνθρωπος.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότα-
 τοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ
 φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματι-
 κοὶ, βάλαμνον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον
90 λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον
1 δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρι-
 κὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν αἰ-
 νων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Μετακομίζεται ἀπὸ **1** Αὐγούστου

ὀλίγον ἄνωθι τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὴν οἰκίαν **Κ. Λελοῦδα** καὶ
 μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαθαλά** καὶ
Ι. Κοκοροπούλου.